

Sygn. akt I C 190/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 15.10.2019 r. w Giżycku

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko T. B.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt. I C 190/19

UZASADNIENIE

Powódka M. S. domagała się zasądzenia na jej rzecz od T. B. kwoty 3.788 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 02.04.2018r. oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu podniosła, iż udzieliła pozwanemu 15 (piętnaście) pożyczek w łącznej wysokości 747 EURO i 590 zł, zaś pozwany pieniędzy tych nie zwrócił.

Pozwany T. B. nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu wskazał, że nigdy nie zawierał z powódką umowy pożyczki.

Sąd ustalił, co następuje:

Strony – M. S. i T. B. – pozostawały od marca 2016r. do czerwca 2017r. w konkubinacie. W tym okresie strony przebywała na terenie Holandii, gdzie pracowały. W trakcie wspólnego pobytu stron w Holandii pozwany został obciążony obowiązkiem alimentacyjnym na rzecz byłej żony, w związku z czym powódka dwu lub trzykrotnie przekazała pozwanemu środki pieniężne w nieustalonej wysokości na pokrycie zobowiązań pozwanego. Przekazując te środki powódka nie uprzedzała pozwanego, że traktuje je jako pożyczka z obowiązkiem zwrotu.

W czerwcu 2017r. pozwany wrócił do Polski, po czym poinformowała powódkę telefonicznie o zakończeniu konkubinatu i decyzji o pozostaniu na stałe w kraju.

We wrześniu 2017r. powódka zażądała po raz pierwszy od pozwanego zwrotu przekazanych mu kwot, informując jednocześnie, że owo przekazanie traktuje jako udzielenie pożyczki.

dowód: zeznania powódki k 51

zeznania pozwanego k 24, 51

zeznania świadka G. B. k 51

zeznania świadka G. T. (1) k 51

zeznania świadka R. B. k 51

zeznania świadka A. K. k 51

Sąd zważył, co następuje:

Roszczenie powódki nie zasługiwało na uwzględnienie.

Przedstawiony stan faktyczny ustalono wyłącznie na podstawie zeznań stron i zeznań świadków G. B., G. T. (1), R. B. i A. K.. Strona powodowa bowiem nie przedstawiła żadnych dowodów bezosobowych, w szczególności wyciągów z rachunków bankowych czy potwierdzeń przelewu, co w niniejszej sprawie było o tyle istotne, że powódka powoływała się na przekazywanie pozwanemu środków pieniężnych właśnie drogą przelewów bankowych. Tymczasem analiza zeznań samych stron i – tym bardziej zeznań w/w świadków – prowadzi do wniosku, że żadna z przesłuchanych osób nie potrafiła wskazać, nawet w przybliżeniu, ilości i wysokości kwot, przekazanych przez powódkę na rzecz pozwanego. Co ważniejsze – sama powódka, będąc przesłuchiwana w charakterze strony, nie umiała wskazać konkretnej kwoty, jaką miała przekazać pozwanemu, ograniczając się do stwierdzenia, że kwota podana w pozwie została obliczona na podstawie rachunków z konta. Niestety brak dowodów bezosobowych uniemożliwił jakąkolwiek weryfikację tychże obliczeń z pozwu. Już sama ta okoliczność powoduje, że roszczenie powódki, jako nieudowodnione co do wysokości przy postawie pozwanego kwestionującego ową wysokość, nie zasługiwało na uwzględnienie. Jedynie dla przypomnienia warto wskazać na treść art. 6 kc i dostrzec, że to powódka, reprezentowana zresztą przez pełnomocnika profesjonalnego, powinna wykazać nie tylko istnienie wierzytelności ale też i wysokość.

Na uwzględnienie roszczenia pozwu nie pozwoliła także druga ze wskazanych powyżej kwestii, którą powódka powinna była wykazać, a mianowicie samo istnienie wierzytelności. W tym kontekście należało dostrzec, że zgodnie z art. 720 § 1 kc przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Oznacza to, że „Pożyczka jest umową konsensualną, polegającą na zgodnym oświadczeniu woli stron, dającego i biorącego pożyczkę, przez którą dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego pożyczkę, określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić taką samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości” [tak E. G., P. M. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Wyd. 9, W. 2019]. Oczywistym przy tym jest, że owe oświadczenia zobowiązujące obu stron umowy pożyczki muszą zostać złożone przed przekazaniem przedmiotu pożyczki lub w drodze następczych uzgodnień stron. W realiach niniejszej sprawy zaś powódka sformułowała po raz pierwszy swoje stanowisko w zakresie potraktowania kwot przekazanych pozwanemu dopiero we wrześniu 2017 roku, daleko później niżli miała przekazywać sporne środki pieniężne, a pozwany nigdy nie łożył oświadczenia, w którym zobowiązałby się do zwrotu uzyskanych kwot. Przeczy to idei umowy pożyczki i pozbawia zasadności roszczenia powódki.

Jedynie z archiwistycznego obowiązku warto wspomnieć, że ta sama powódka udzielała pożyczki świadkowi G. T. (1) w trakcie ich pobytu na terenie Holandii i wówczas od samego początku obie strony umowy (powódki i świadek G. T.) jednoznacznie definiowały całą operację udzielania środków pieniężnych świadkowi jako pożyczka z obowiązkiem jej zwrotu. Takiej zaś definicji powódka i pozwany nie formułowali odnośnie kwot przekazywanych przez M. S. na rzecz T. B., choć przedmiotowe operacje finansowe miały odbywać się w tym samym okresie.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd, na podstawie art. 720 § 1 kc, orzekł jak w sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 § 1 kpc mając wszakże na uwadze brak wniosku pozwanego w zakresie zasądzeni na jego rzecz zwrotu poniesionych kosztów.